

Τὸ λαχείο

Σηκώθηκε ὁ ἄνθρωπος τὸ πρωῒ. Στὶς ὀκτῶ ἔπρεπε νὰ πάη στὴ δουλειά, καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὸ εἶχε νὰ δεῖ ἓνα - δυὸ πελάτες ποῦ τοῦ ζήτησε ὁ προϊστάμενός του. Τεντώθηκε, χασμουρήθηκε, ἔκανε μιὰ δυὸ ψευτοασκήσεις μπροστὰ στὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται. Ἀπὸ τὴν κουζίνα ἀκουγόταν ἡ γυναίκα του ποῦ ἑτοιμάζε τὸ πρωῖνὸ γιὰ τὰ παιδιά. Ἄχ, καὶ νᾶχε μιὰ μέρα ἄδεια, τώρα μὲ τὴν Ἄνοιξη...

— Ἐσκυψε πῆρε μιὰ ἐφημερίδα. Εἰδήσεις, σκοτωμοί, δυστυχήματα. Πῆγε νὰ τὴν ἀφήσῃ στὴ γωνιά, ὕστερα θυμήθηκε. Τὰ λαχεῖα! Εἶχε πάρει τρία λαχεῖα ἓνα γιὰ τὸ κάθε παιδί. Γιὰ νὰ δοῦμε..

Τὸ πρῶτο.... τίποτα. Ἡ γυναίκα του φωνάζει ἀπὸ μέσα. Ὁ καφές εἶναι ἕτοιμος. Τὸ δεύτερο... τίποτα. Τὰ παιδιά περνοῦν μπροστὰ του, μὲ τὶς τσάντες. Χαίρετε, χαίρετε. Ξαφνικά, ἡ καρδιά του σταματᾷ. Τὸ τρίτο λαχεῖο, ὁ ἀριθμὸς, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς.

— Γυναίκα!! Τὰ παιδιά γυρίζουν ξαφνιασμένα, ἡ γυναίκα του τρέχει μὲ τὴν ποδιά, ἀνήσυχη. Βλέπει τὸν ἄντρα της νὰ χοροπηδᾷ στὴ μέση τοῦ χώλ.

— Τὸ λαχεῖο! Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς! 5 χιλιάδες.

— Τὰ τρία παιδιά τρέχουν, τὸν στριμώχνουν! Τὸ δικό μου, τὸ δικό μου. Ἡ γυναίκα του τὸ ἀρπάζει! Θὰ τὰ δώσουμε γιὰ τὸ σπίτι... Ὁχι... θὰ ἀλλάξουμε αὐτοκίνητο... καὶ θὰ πάρω κι' ἓνα πλυντήριο.

Ἡ ὥρα τοῦ σχολείου περνᾷ. Τὸ ἴδιο κι' ἡ ὥρα τῆς δουλειᾶς.

— Πρέπει νὰ πάω δουλειά! Μὲ πέντε χιλιάδες δὲν λύεται τὸ πρόβλημα. Νᾶχα τουλάχιστο μιὰ μέρα ἄδεια. Νὰ τὸ χαροῦμε.. Περιμένουν ὅμως οἱ πελάτες. Θὰ χαλάσῃ ἡ δουλειά... Πρέπει νὰ πάω. Καὶ τὰ παιδιά νὰ πάνε σχολεῖο.

Ἡ νοστροπία τοῦ ὑπαλλήλου ποῦ μπήκε πιά τόσο ἔντονα στὸ πετσί του ὥστε δὲν μπορεῖ ν' ἀντιδράσῃ μὲ τίποτα, οὔτε ἴσως καὶ σὲ μιὰ ἐπανάσταση. Ἡ νοστροπία τοῦ κακὰ ἢ καλὰ βουλευμένου, ἓνα βόλεμα ποῦ τὸν κἀνῃ δειλό, ἀδιάφορο, ἀνθρωπορομπότ.

Ἡ τύχη δοκίμασε νὰ τοῦ χαμογελάσῃ. Σκέφτηκε πῶς ἴσως ἡ μεγάλη χαρά, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς, κουνήσῃ κάπως τὰ νερά. Τίποτα!

Στὶς 8 παρὰ τέταρτο, ὅπως κάθε μέρα, ὁ ἄνθρωπος μας βγήκε μὲ τὴ τσάντα ἀπὸ τὸ σπίτι του. Μόλις ποῦ προλάβαινε νὰ δῇ τοὺς δυὸ πελάτες. Ἐκεῖνο τοῦφερε 5 ὀλόκληρα λεπτὰ καθυστέρηση. Ἐβαλε τὸ χέρι του στὸ ἀριστερὸ τσεπάκι. Ἐκεῖ ἦταν. Μετὰ τὴ δουλειά, τ' ἀπόγευμα, θὰ πήγαινε νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ. Καλὴ ἡ ἰδέα γιὰ καινούργιο αὐτοκίνητο. Καὶ τὰ ὑπολοιπὰ στὸ χρέος. Πλυντήριο, ἔ, ὄχι δά! Ὡς τώρα μπορέσαμε καὶ χωρὶς αὐτό.

Ἀνέβαινε τὶς σκάλες τοῦ γραφείου μὲ μιὰ πικρὴ γεύση στὸ στόμα. 5 χιλιάδες καὶ τίποτα μὰ τίποτα δὲν ἔλλαξε.